

Arrest

nr. 286 686 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 februari 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 februari 2018 om internationale bescherming. Op 27 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 26 september 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 4 november 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 11 maart 2021 ontvankelijk verklaard.

1.2.1. Op 14 juni 2021 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 16 september 2021 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. X van 30 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2.2. Op 7 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 7 februari 2018 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst bent. U bent afkomstig uit het dorp Sultankhel, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent soenniet. Uw broers, R. S. (...) en M. S. (...), hebben sinds december 2017 de subsidiaire beschermingsstatus in België.

U verklaarde dat u vanaf de zevende graad school liep in een kostschool in Kabul. U studeerde af van de twaalfde graad in december 2013 of januari 2014. Tijdens de eindexamens van de laatste graad contacteerde uw vader u met de boodschap dat hij benaderd werd door M. H. (...). Hij verdacht u van spionage en hij eiste dat u zich zou melden bij hen. U besloot eerst uw examens af te leggen en daarna naar huis te gaan. De dag nadat u thuis aankwam, ging u naar de moskee. Onderweg werd u tegengehouden door M. H. (...) en een andere persoon. Ze vroegen u om mee te gaan en brachten u naar een post in het dorp Laghmani, waar u werd opgesloten in een kamer. M. H. (...) zei dat u moest meewerken met hen. Hij vroeg u wie er nog meewerkte aan uw spionageactiviteiten. U ontkende de beschuldigingen herhaaldelijk, en gaf aan dat u enkel in Kabul was om te studeren. U werd geslagen en onder druk gezet om namen te geven van personen die u geholpen zouden hebben. Gedurende twee maanden werd u vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Dan brachten ze u op een nacht met een zak over uw hoofd naar een onbekende plaats en zeiden dat het tijd was om u te doden. Ze begonnen u opnieuw te mishandelen en eisten normaal dat u de namen van uw kompanen zou geven, anders zouden ze u ter plekke doden. Uiteindelijk verloor u het bewustzijn.

U werd wakker in het Said Ahmad-ziekenhuis in Jalalabad. De dorpingen en uw oom hadden u naar daar gebracht. Uw armen en uw benen waren gebroken, en u had een operatie achter de rug. U bleef gedurende achttien dagen in het ziekenhuis, vooraleer u naar huis ging in Sultankhel.

U revalideerde tijdens een periode van anderhalf jaar. Toen u zich beter voelde kwam M. H. (...) naar uw huis om u te waarschuwen niet meer terug te gaan naar Kabul. Hij eiste dat u zich bij de taliban aansloot. Hij kwam nog twee of drie keer langs om hetzelfde te vragen. U besloot om terug te keren naar Kabul om te voorkomen dat men u opnieuw zou meenemen of zou slaan. U vertelde wat er gebeurd was aan de directeur van de school. Hij zei dat hij nu niet kon helpen omdat u wettelijk gezien niet meer in de school mocht blijven. In de winter van 2015-2016 keerde u terug naar het dorp voor één nacht om afscheid te nemen van uw familie. Leden van de taliban vielen die nacht uw huis binnen. Ze namen u mee en beschuldigden u ervan een spion te zijn. U werd opnieuw vastgehouden en geslagen. Op een vrijdag werd u naar buiten geroepen. U moest samen met een talib water gaan halen bij de plaatselijke watermolen. De talib ging zich reinigen voor het gebed, en hij vroeg u even te wachten in de buurt van de watermolen. U zag uw kans en ontsnapte. Via Saray ging u naar Tamir bazaar, waar u uw familie contacteerde. Uw oom contacteerde een smokkelaar en u vertrok.

U verliet Afghanistan in de lente van 2016. Na een reis van bijna twee jaar kwam u aan in België op 4 februari 2018. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, de taskara's van uw vader en twee broers, schooldocumenten, en de enveloppe waarin deze werd opgestuurd, neer.

Op 28 februari 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Het CGVS oordeelde voorts dat u de moeilijke veiligheidssituatie in Tagab, Kapisa kon ontlopen door zich in Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26 september 2019 bevestigde de RVV de beslissing van het

CGVS. De motivering van het CGVS werd daarbij integraal gevolgd. U verliet België niet na deze beslissing.

Op 4 november 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 4 januari 2021 volledig werd geregistreerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 15 maart 2021 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek ontvankelijk, waarna u op 20 mei 2021 een persoonlijk onderhoud had op het CGVS om dit tweede verzoek toe te lichten. U houdt vast aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek over uw herkomst, uw scholing en uw talibanproblemen. U voegt echter toe dat u homoseksueel bent en daardoor problemen kende in Afghanistan. U had gedurende een drietal maanden een seksuele relatie met een zekere A. (...) in uw dorp toen u dertien of veertien jaar was. Toen A. (...)s moeder op een avond zag dat u zijn achterste aanraakte, vertelde ze dit aan uw vader. Uw vader sloeg u heel hard, tot u op de koran zwoor dat het niet waar was en dat A. (...)s moeder loog. Dit incident beëindigde uw relatie met A. (...). Hierna was u aangetrokken tot een andere jongen uit uw dorp, Ah. (...). U handelde echter niet naar deze gevoelens. Toen u in de tiende graad zat, begon u op uw school in Kabul een relatie met een zekere I. (...). Op een dag in 2015 of 2016 werden jullie betrapt terwijl jullie seks hadden in uw kamer. U en I. (...) moesten bij het schoolhoofd komen die jullie vertelde dat hij de overheid had ingelicht. De dag erna zouden jullie gearresteerd worden. Jullie zouden ook niet meer kunnen studeren. Diezelfde avond verliet u de school en ging u naar uw geboortedorp. Daar werd u, zoals u verklaarde in uw eerste verzoek, meegenomen door de taliban. U werd nog een maand door hen vastgehouden in het nabijgelegen dorp Laghmani, waarna u kon ontsnappen. Vlak daarna verliet u uw geboorteland.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat u aan hen ontsnapt bent en de overheid omdat u voor de rechtbank moest verschijnen en aan hen ontsnapt bent. Daarnaast vreest u nieuwe problemen omdat u homoseksueel bent.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u een foto neer van u met I. (...).

Op 15 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon nog steeds geen geloof gehecht worden aan de asielmotieven die u in uw eerste verzoek aanhaalde. Daarnaast kon er geen geloof gehecht worden aan uw bewering homoseksueel te zijn en evenmin aan de problemen die u daarom zou hebben gehad. Het CGVS oordeelde voorts dat u de moeilijke veiligheidssituatie in Tagab, Kapisa kon ontlopen door zich in Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikte. Deze beslissing werd op 22 september 2021 ingetrokken door het CGVS omwille van de veranderde situatie in Afghanistan, die de inschatting van uw nood aan internationale bescherming bemoeilijkte.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

Op te beginnen moet opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid in grote mate is aangetast doordat u in het verleden bedrieglijke verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven. Zo werden uw verklaringen over uw problemen met de taliban, die u aflegde in uw eerste verzoek, over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. Toch herhaalt u deze verklaringen in uw tweede verzoek (CGVS, p. 5, p. 7). Dat u in uw huidig verzoek blijft vasthouden aan iets dat niet geloofwaardig bevonden werd, tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

U stelt nu dat u homoseksueel bent (verklaring volgend verzoek DVZ, 4 januari 2021, punt 16). U voelt zich aangetrokken tot jongens of mannen (CGVS, p. 10). U verklaart nog dat dit reeds het geval was toen u in Afghanistan woonde (CGVS, p. 10). Toch repte u hier niet over in uw eerste verzoek. Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij van meet af aan alle elementen die relevant zijn voor zijn verzoek zou aanbrengen bij de bevoegde instanties. Gevraagd waarom u dit element niet aanbracht in uw eerste verzoek, zegt u dat u bang was dat uw familie dit te weten zou komen (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe het komt dat u het nu wél durft te vertellen, zegt u dat er u bij de DVZ verzekerd werd dat deze informatie vertrouwelijk zou behandeld worden (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat dit ook in uw eerste verzoek om internationale bescherming het geval was, zegt u dat u niet wist dat deze informatie vertrouwelijk behandeld zou worden (CGVS, p. 15), wat geen steek houdt gezien u ook toen op de vertrouwelijke behandeling van uw verklaringen werd gewezen (verklaringen eerste verzoek CGVS, 27 september 2018, p. 2). U stelt nog dat u toen nieuw was in België en dat uw broer uw post beheerde (CGVS, p. 15). Ook deze opmerking kan het achterhouden van essentiële informatie voor uw verzoek niet op afdoende wijze rechtvaardigen. In uw huidig verzoek laat u immers uw post bezorgen op het adres van uw advocaat (CGVS, p. 4, p. 15). Daarnaast blijkt u per mail te kunnen communiceren met het CGVS. Ook in uw eerste verzoek had u dergelijke maatregelen kunnen nemen om ervoor te zorgen dat u alle elementen kon aanbrengen zonder uw broer hiervan op de hoogte te brengen. Ook dit element tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw nieuwe verklaringen over uw seksuele geaardheid niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in deze verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo legt u geen overtuigende verklaringen af over uw bewustwording van uw geaardheid. Hiernaar gevraagd, zegt u dat u sinds lange tijd van jongens houdt, maar dat u eerst niet wist wat het precies betekende. Pas sinds uw relatie met I. (...) zou u het geweten hebben (CGVS, p. 10).

U kan echter niet uitleggen wat uw relatie met I. (...) zo anders maakte dan uw eerdere relatie. U zegt aanvankelijk dat u, toen u in uw dorp was, te verlegen was om seksuele daden te doen met een jongen die u leuk vond (CGVS, p. 10). Kort daarna spreekt u zichzelf tegen en zegt u dat u seks had met uw buurjongen A. (...) (CGVS, p. 11). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat voor I. (...) zich niet realiseerde dat u jongens leuk vond. Pas in uw relatie met I. (...) zou u dat beseft hebben (CGVS, p. 12). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid allerm minst uit met dit antwoord. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. U klaart bovendien ook niet uit waarom u met A. (...) niet besepte dat u op mannen viel, terwijl u dit later met I. (...) wel zou hebben beseft (CGVS, p. 10). Gevraagd wat er zo anders was aan uw relatie met I. (...) dat u nu besepte dat u op mannen viel, zegt u enkel dat u voordien klein was en daarna wat groter (CGVS, p. 12), wat niet op afdoende wijze uitklaart waarom u in uw seksuele relatie met A. (...) (CGVS, p. 11) niet besepte dat u op mannen viel, terwijl u dit later met I. (...) wel zou hebben beseft (CGVS, p. 10).

Nog stelt u dat u aanvankelijk dacht dat het normaal was (CGVS, p. 12), wat niet overtuigend overkomt in het licht van uw verklaring dat A. (...) beschaamd was (CGVS, p. 11) en dat u en A. (...) moeite deden om te verbergen dat jullie seks hadden in de tuin (CGVS, p. 17-18). Daarop gewezen, zegt u dat u na uw eerste seksuele daad met A. (...) dacht dat het normaal was, maar dat uw gevoelens daarna veranderden (CGVS, p. 12). Dit klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling wordt gezet.

Ook over uw eerste reactie bij uw besef dat u zich tot A. (...) aangetrokken voelde zijn uw verklaringen niet consistent. U verklaart daarover dat u zich blij voelde (CGVS, p. 11), terwijl uw moeder u van kleins af zou hebben geleerd u niet te laten aanraken door anderen (CGVS, p. 15). Gevraagd om dit uit te leggen, herhaalt u dat uw familie u van kindsbeen af wilde aanleren hoe u zich moest gedragen, maar dat u de foute richting koos (CGVS, p. 15). Dit antwoord klaart de aangehaalde inconsistentie niet uit, en doet zo verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.

Daarenboven legt u ook over andere aspecten van uw relatie met A. (...) geen consistente verklaringen af. U verklaart enerzijds dat deze relatie puur gebaseerd was op seksuele aantrekking (CGVS, p. 11). Anderzijds stelt u wel dat u A. (...) altijd zocht in het dorp om bij hem te kunnen zijn en dat u hem verweende met geld en cadeautjes (CGVS, p. 11), en dat uw gevoelens veranderden naarmate u een seksuele relatie aangingen (CGVS, p. 12). Jullie hadden niet alleen seks in de tuin, maar waren ook samen op publieke plaatsen (CGVS, p. 18). Deze laatste elementen wijzen veeleer op een romantische

dan op een zuiver seksuele relatie. Deze inconsistentie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie aan.

Nog stelt u dat u A. (...) geld gaf om seks met hem te hebben (CGVS, p. 11), terwijl u daarna stelt dat u met hem ging winkelen en dingen voor hem kocht (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de reacties van anderen hierop, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u zelf naar de winkel ging en iets kocht, en het dan aan A. (...) gaf (CGVS, p. 18). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, houdt u simpelweg vol dat u alleen naar de winkel ging om iets voor A. (...) te kopen (CGVS, p. 18). U klaart de tegenstrijdigheid niet uit, zodat opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over uw relatie met I. (...) overtuigen uw verklaringen niet. U verklaart dat jullie eerst gewone vrienden waren, waarna u hem vertelde dat u hem leuk vond (CGVS, p. 16). Gevraagd wat maakte dat u hem dit durfde te vertellen, zegt u dat jullie samen een film keken en dat u hem begon aan te raken aan het gelaat en de lippen en dat u dicht tegen hem aan schoof (CGVS, p. 19). Gezien u uw relatie met I. (...) vanaf de tiende graad situeert (CGVS, p. 19) en u al sinds de achtste graad zou hebben geweten dat relaties tussen mannen niet aanvaard worden in Afghanistan (CGVS, p. 14, p. 15), is het weinig aannemelijk dat u hem zomaar zou durven beginnen aanraken. Gevraagd hoe het komt dat u dit durfde, zegt u dat jullie samen een film keken. U herhaalt de plaatsen waar u hem aanraakte en zegt dat I. (...) niets zei (CGVS, p. 19). Dit antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet op afdoende wijze uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie op losse schroeven wordt gezet.

Nog zijn uw tijdsaanduidingen bij deze relatie niet consistent. U verklaart aanvankelijk dat u vanaf de tiende graad een twee jaar durende relatie had met I. (...) (verklaring volgend verzoek DVZ, 4 januari 2021, punt 16; CGVS, p. 19). Gezien u afstudeerde van de twaalfde graad in 2013 of 2014 (CGVS, p. 5), moet uw relatie met I. (...) ongeveer van 2011 of 2012 tot 2013 of 2014 hebben geduurd. Toch situeert u uw problemen kort voor uw vertrek (CGVS, p. 9, p. 19-20) en u bevestigt dat u vertrok in de lente van 2016 (CGVS, p. 7). Op deze inconsistentie gewezen, zegt u dat u na uw afstuderen van de twaalfde graad ongeveer één of anderhalf jaar thuis bleef door gezondheidsproblemen (CGVS, p. 19). U zou immers zwaar mishandeld zijn geweest door de taliban (CGVS, p. 5). Daarna keerde u terug naar Kabul en hervatte u uw relatie (CGVS, p. 19). Om te beginnen kon er al geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban, zodat deze ook geen verklaring kunnen bieden voor bovenstaande inconsistentie. Daarnaast mag verwacht worden dat u uw relationele pauze van één of anderhalf jaar vermeld zou hebben toen u gevraagd werd hoe lang u een relatie had met I. (...). Dat deed u echter niet (CGVS, p. 19), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast wordt.

Bovendien stelt u dat u en I. (...) in 2015 betrappt werden en dat u meteen het land verliet (verklaring volgend verzoek DVZ, 4 januari 2021, punt 16), terwijl u vertrok in de lente van 2016 (CGVS, p. 7). Daarop gewezen, zegt u dat u naar huis ging nadat uw relatie ontdekt werd. In uw dorp zou u meegenomen zijn door de taliban en nog een maand door hen vastgehouden zijn (CGVS, p. 19). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de talibanproblemen, biedt dit antwoord geen verklaring voor de aangehaalde inconsistentie. Deze inconsistenties in uw tijdsaanduidingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met I. (...).

Ook over andere aspecten van uw relatie met I. (...) overtuigen uw verklaringen niet. Gevraagd hoe I. (...) zich bewust geworden was van zijn aantrekking tot mannen, antwoordt u naast de vraag door te zeggen dat jullie eerst vrienden waren en dan een relatie begonnen (CGVS, p. 16). U weet niet of I. (...) daarvoor al aangetrokken was tot jongens of mannen en hebt nooit met hem gepraat over de ontdekking van zijn geaardheid (CGVS, p. 16). Daarnaast stelt u dat u zelf 's nachts tot god bad om u kracht te geven om te stoppen met uw relatie. Overdag kon u echter niet weerstaan aan I. (...) (CGVS, p. 13). U hebt geen idee of I. (...) soortgelijke gedachten of gevoelens had en hebt hier evenmin over gepraat met hem (CGVS, p. 14). Gezien u verklaart dat u gedurende enkele jaren (CGVS, p. 19) een intieme liefdesrelatie had met deze persoon (CGVS, p. 13), en gelet op het gegeven dat relaties tussen mannen niet aanvaard zijn in Afghanistan en dat u zich daarvan bewust was (CGVS, p. 14, p. 15), is het niet aannemelijk dat jullie hier nooit over zouden hebben gesproken. Uw opmerking dat u geen probleem wilde in uw relatie (CGVS, p. 16) kan deze onaannemelijkheid niet op afdoende wijze uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met I. (...) nogmaals ondermijnd.

Nog zijn uw verklaringen over de gevolgen van uw ontdekking van uw relatie niet geloofwaardig. U stelt dat u en I. (...) samen bij het schoolhoofd moesten komen. Die vertelde jullie dat jullie 's anderendaags opgepakt zouden worden door de overheid (CGVS, p. 19-20). Bovendien was u enkele jaren eerdere getuige geweest van hoe de inlichtingendiensten een jongen mishandelden omdat hij een relatie had

gehad met een andere jongen (CGVS, p. 14). Dat jullie dan na het verlaten van het kantoor van het schoolhoofd zonder enige overleg elk naar jullie kamer zouden zijn gegaan (CGVS, p. 20) en dat u niet op de hoogte bent van zijn lot (CGVS, 20), is niet aannemelijk. Ook dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met I. (...).

Niet alleen legt u geen geloofwaardige verklaringen af over de bewustwording van uw geaardheid en over uw relaties, ook uw verklaringen over de ontdekking van de homofobie in de Afghaanse samenleving zijn niet consistent. Hiernaar gevraagd, zegt u dat u dit op school ontdekte toen u in de achtste graad zat. Toen werden twee andere jongens die een relatie hadden immers betrapt en ze werden daarvoor bestraft (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u pas toen ontdekte dat de Afghaanse maatschappij geen relaties tussen mannen aanvaardt. Immers, daarvoor al had uw vader u hard geslagen omdat u A. (...) aan zijn achterste had aangeraakt (CGVS, p. 11, p. 14). Hij zou daarbij gezegd hebben dat u oneer over hem bracht (CGVS, p. 11). Dit zou zo'n indruk hebben gemaakt dat u geen relatie met Ah. (...) durfde aangaan, hoewel u zich tot hem aangetrokken voelde (CGVS, p. 12). Hierop gewezen, zegt u dat u na de reactie van uw vader wist dat homoseksuele relaties niet aanvaard zijn in uw regio, maar dat u pas na het incident in de school beseftte dat dit in het hele land zo was (CGVS, p. 15). Dit is echter een zwak antwoord dat de aangehaalde onaannemelijkheid niet op afdoende wijze kan uitklaren, temeer gezien van u de situatie in Kabul zonder meer extrapoleert naar het hele land, maar dit niet deed in Kapisa, zonder daarbij enige uitleg te geven.

Nog stelt u dat u (pas) in de elfde graad ontdekte wat er in de koran staat over relaties tussen mannen. Sindsdien zou u 's nachts tot god gebeden hebben om kracht om ermee te stoppen. Overdag echter kon u niet weerstaan aan I. (...) (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u zich daarbij voelde, zegt u dat I. (...) uw klasgenoot was en dat u van hem hield. U kon zich niet controleren (CGVS, p. 13). U beantwoordt de gestelde vraag niet. Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u dat u dat u voelde dat het niet juist was om te doen, maar dat u zich niet kon controleren (CGVS, p. 13). Met dit antwoord herhaalt u welke gedachten u had, maar slaagt u er niet in uw gevoelens hierbij te verduidelijken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang brengt.

Ook over de bekendheid van uw beweerde seksuele geaardheid zijn uw verklaringen niet consistent. Zo stelt u eerst dat er niemand in Afghanistan weet dat u op mannen valt (CGVS, p. 16), terwijl u later zegt dat er veel mensen in Kabul weten over uw relatie [met I. (...)] (CGVS, p. 21). Deze tegenstrijdigheid draagt eens te meer bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u homoseksueel bent. Dit element vormt bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming. Bij de foto die u neerlegt ter ondersteuning van uw verklaring dat u homoseksueel bent, moet worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in dit geval paragraaf 72 van arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, dat richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, het volgende blijkt: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests" om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen." Bijgevolg aanvaardt het Commissariaat-generaal de foto niet als geldig bewijselement om uw seksuele oriëntatie te staven. In het licht van het voormelde arrest vormt dit elementen geen bewijs van uw seksuele oriëntatie.

In uw eerste verzoek concludeerde het CGVS al dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV. U brengt in dit verzoek geen elementen aan die een ander licht werpen op deze geloofwaardigheidsbeoordeling, zodat ook uw verklaringen over uw talibanproblemen geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 20 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter

staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de

internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel, en dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Daarna stelt hij het volgende over zijn homoseksualiteit:

“4.1.1 Met oog op het gedrag van Genève

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende antiregering strijdende groepen, waaronder de Taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst vanwege zijn homoseksualiteit. Voor hij vertrok, werd hij met een vriend, I. (...). in zijn kamer gevonden terwijl ze bezig waren met geslacht.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Artikel 48/3, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Verzoeker heeft een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen vanwege zijn homoseksualiteit.

Hij maakt van een risico profiel in Afghanistan deel:

(...)

(UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 9 July 2021], p. 89- 90

De verklaringen van verzoeker over de problemen dat hij gekregen heeft vanwege zijn seksuele geaardheid komen dus overeen met de hierboven objectieve beschikbare informatie.

Gezien de context in Afghanistan, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Homoseksualiteit werd in Afghanistan steeds rechtelijk bestraft wat een vervolging vormt. Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin en van zijn godsdienst.

Verwerende partij heeft haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd, in de tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

4.1.2 Geloofwaardigheid van zijn verklaringen

Verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielmotief van de verzoeker.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof gehecht kan worden aan:

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Bovendien 'heeft de Raad van State de zorgplicht als volgt gedefinieerd :

"« (...) » (Conseil d'Etat. n° 220.622 van septembre 2012).

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist,

« (...) » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933). Uit de volgende ontwikkelingen blijkt echter dat dit hier niet het geval is.

4.1.2.1 Het feit dat verzoeker zijn homoseksualiteit niet tijdens zijn eerste verzoek voor internationale bescherming heeft vermeld

Verwerende partij is van mening dat de nieuwe verklaringen over zijn seksuele gehardheid niet geloofwaardig zijn omdat hij dit punt tijdens het eerste verzoek niet heeft vermeld (bestreden beslissing, blz.2) :

(...)

Verzoeker herhaalt dat hij bang was dat zijn familie te weten komen ver zijn seksuele gehardheid. Er zijn verschillende elementen die ertoe voeren dat hij tijdens het eerste onderzoek dit motief niet heeft vermeld :

4.1.2.1.1 Gezinscontext in Afghanistan en de individuele overweging van zijn seksuele gehardheid:

De familie van verzoeker in Afghanistan was zeer conservatief. Hij leefde in een religieuze (NPO, blz. 13, 15) en gewelddadige familiecontext (NPO, blz. 11,13). Hij komt uit een zeer traditioneel gezin en heeft niet kunnen praten over zijn aantrekking tot mannen.

De verklaringen van verzoeker worden ondersteunt door het feit dat het vastgesteld is dat de Afgaanse maatschappij zeer gesloten is in verband met deze vraag. Zo stelt UNHCR dat sociale taboes rond homoseksualiteit blijven zeer sterk:

(...)

[UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at:

<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 9 July 2021], p. 89-90

Verzoeker stelt dat hij te bang was om over zijn homoseksualiteit te spreken tijdens het eerste verzoek, vanwege zijn individuele geschiedenis.

4.1.2.1.2 De gezinscontext in België:

Verzoeker krijgt zijn post bij zijn twee broers die in België wonen en die de subsidiaire bescherming hebben gekregen. Zijn broers spreken en lezen het Nederlands wat niet het geval is van verzoeker. Ze lezen dus zijn post voor hem. Verzoeker is bang dat zijn broers weten komen over zijn seksuele gehardheid.

4.1.2.2 De procedure in België:

Verzoeker is aangekomen in België in 2018 en heeft niks over deze land gekend. Hij wiste niet dat het mogelijk zou zijn dat een maatschappij homoseksuele accepteert omdat hij altijd in een conservatieve maatschappij was (zie info supra). Bovendien is de asiel procedure gekend als stressvol en verzoeker was bang dat dit in zijn nadeel zou werken. Hij wiste niet dat hij deze element moet voor het CGVS aantonen.

Verzoeker heeft dus gekozen zijn seksuele gehardheid geheim te houden, ook hier in België. Dit heeft hij gedaan omdat hij bang was. In dit verband stelt UNHCR dat het vaak de val is dat dit een geheim is :

(...)

(UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on Refugee Claims relating to Sexual Orientation and Gender Identity, 21 November 2008, available at: <https://www.refworld.org/docid/48abd5660.html>)

Niet alleen is de beoordeling van het CGVS is te streng gebaseerd op de hierboven ontwikkelde punten, maar schend de rechtspraak van de Hof van Justitie. De Hof van Europese Unie heeft in dit verband aangetoond dat :

(...)

(A.B.C. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=160244&doclang=NL>)

De grief van het CGVS moet dus verworpen zijn.

4.1.2.3 De bewustwording van de gehardheid van verzoeker

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen overtuigende verklaringen over zijn bewustwording van zijn geaardheid aflegde (bestreden beslissing, blz.2) :

(...)

De twee zogenaamde tegenstrijdigheden dit van het CGVS worden benadruken zijn echter geen tegenstrijdigheid volgens ons.

Verzoeker voelde zich als kind al aangetrokken tot jongens, maar realiseerde zich dat hij van een man kon houden en verliefd kon zijn door zijn relatie met I. (...). Dit komt duidelijk naar voren uit zijn verklaringen:

(...)

(NPO, blz. 10).

De relatie met A. (...) was dus een eerste ontdekking en gericht op eerste seksuele ervaringen. Verzoeker was nog jong. Hij had dus seks met deze buurjongen als hij ongeveer 13 jaar oud was (NPO, blz. 10). Dit vormt geen tegenstrijdigheid met zijn verklaringen dat hij sinds de relatie met I. (...) zeker wiste dat hij homoseksueel is.

De ontdekking van zijn homoseksualiteit, met name in een niet-tolerante omgeving zoals Afghanistan, is een proces en verzoeker was in staat was nauwkeurige verklaringen af te leggen over zijn persoonlijke ontwikkeling. Als hij klein was, was hij getrokken tot jongen, in het bijzondere tot Ah. (...) en A. (...) in zijn dorp. Hi heeft tevens niet geweten wat dit betekent. Als hij daarna met I. (...) in een relatie was, was verzoeker zeker dat hij homoseksueel is.

Uw Raad heeft al beoordeeld dat dat de ontdekking van homoseksualiteit een "complex proces is dat zelfs voor volwassenen moeilijk te verklaren is" en dat er "een verscheidenheid van mogelijke ervaringen" bestaat: (C.C.E., 24 april 2019, n° 220 190

(...)

Het is belangrijk de verklaringen van verzoeker in de huidige context van Afghanistan en in zijn familiecontext te plaatsen. Verzoeker heeft met A. (...) een eerste relatie gehad als hij jong was, en was niet bewust van de problemen die hij daarmee kon krijgen. Daarna, als deze relatie door zijn vader werd ontdekt, werd hij zwaar geslagen (NPO, bl. 11). Hij heeft begrepen in welke familiale context hij leefde en dat een dergelijke aantrekking door zijn familie niet werd aanvaard. Dit zet een rem op zijn ontwikkeling, tot hij I. (...) ontmoet bij wie hij zich niet kan beheersen, het is dan sterker dan hij, stelt verzoeker aan zijn raadslid. De twee jonge mannen hebben een liefdesrelatie en de verzoeker begrijpt zijn echte geaardheid en dat hij dit moet verbergen.

Er moet in dit verband rekening worden gehouden met de bevindingen van het Hof van justitie in zijn arrest van 7 november 2013 (CJUE. 7 novembre 2013, n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=144215&tekst=&doclang=NL&pageIndex=0&cid=494477>).

(...)

Het kan niet worden aanvaard dat verzoeker bij zijn terugkeer in Afghanistan gedwongen wordt om zijn homoseksualiteit in het geheim en in voortdurende angst te beleven om problemen te voorkomen.

Een dergelijke redenering zou in strijd zijn met de meest fundamentele vrijheden. Deze redenering werd gevolgd in het arrest van de Raad van 29 mei 2013 (arrest 103 722 van 29/05/2013, 6.8.3.7. tot 6.8.3.9.). Het werd immers beoordeeld dat :

"(...) ».

Daarna stelt het CGVS dat de eerste reactie van verzoeker na hij tot A. (...) aangetrokken voelde niet consistent is :

(...)

Deze beoordeling moet verworpen worden.

Het CGVS heeft op geen enkele moment uitgelegd in welke mate de verklaringen van verzoeker niet consistent zouden zijn. Verzoeker heeft echter geduid dat hij, ondanks zijn familiecontext zich zeer goed

voelde na zijn relatie met A. (...). Deze gevoel is gebonden met het feit dat hij zich tot hem aangetrokken voelde.

Het is jammer dat de ambtenaar niet de moeite heeft genomen om uit te zoeken waarom verzoeker zich zo op zijn gemak voelde. Indien hij dit gedrag niet begreep, diende hij verzoeker hierover verder te ondervragen, teneinde alle informatie te verkrijgen die nodig was om zijn besluit te nemen. Hij is dus zijn zorg- en voorzichtigheidsplicht niet nagekomen.

De door CGVS getrokken conclusie is derhalve te overhaast en te streng. De door verzoeker verstrekte toelichting zijn van dien aard dat de aannemelijkheid van zijn relaas wordt aangetoond.

4.1.2.4 De relaties van verzoeker

Het CGVS stelt dat verzoeker geen consistente verklaringen af geeft over zijn relatie met A. (...) (bestreden beslissing, blz.3).

4.1.2.4.1 De relatie met A. (...)

Over de relatie met A. (...), is het CGVS van mening dat :

(...)

Ten eerste, wat betreft de aard van relatie die verzoeker met A. (...) had, nemen we op dat de beoordeling van het CGVS te streng is. Verzoeker heeft aangetoond dat hij het geen romantische relatie was (NPO, blz.11). Het feit dat ze samen op publieke plaatsen gegaan zijn is gelinkt met het feit dat ze in hetzelfde buur wonen. Om uit dit simpele feit af te leiden dat het eerder een liefdesrelatie zou zijn is totaal subjectief.

Ten tweede, wat betreft het geld dat Meneer SAFI heeft aan A. (...) gegeven om seks te hebben, merken we op dat de verklaringen van verzoeker ver van tegenstrijdig zijn. Verzoeker heeft zijn verklaringen niet verandert en heeft altijd de aard van deze relatie uitwezen:

(...) (NPO, blz.11)

De verklaringen van verzoeker over de vraag hij alleen in de winkel gegaan is moet in deze wijze gelezen worden : als verzoeker tijdens het onderhoud heeft gezegd dat "ik ging me hem schoppen" meent hij dat ze samen gingen om iets te kopen maar dat alleen hij in de winkel ging om te betalen. Hij voegt daarenboven toe dat:

(...) (NPO, blz.18)

Dit zijn dus geen tegenstrijdige verklaringen en de grief moet verworpen worden zijn.

4.1.2.4.2 De relatie met I. (...)

Het CGVS is van mening dat de verklaringen van verzoeker over de relatie met I. (...) niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste, stelt het CGVS dat

(...)

Verzoeker heeft gesteld dat I. (...) zijn vriend was en dat hij zin had in hem. Het is heel waarschijnlijk dat je gevoelens ontwikkelt voor een vriend. Ook, als de gelegenheid zich voordoet en het voelt alsof de tijd rijp is, om te proberen de persoon te benaderen. De beoordeling van het CGVS dat dit zou niet aannemelijk zijn moet verworpen zijn omdat het ongegrond is.

Ten tweede, stelt het CGVS dat de tijdsaanduidingen niet consistent zijn bij deze relatie (bestreden beslissing, blz.3).

Hoewel de kennis van exacte kalenderdata in onze regio heel gewoon is, is het duidelijk dat dit een cultureel concept is dat niet voor de hele wereld geldt. Zo stelt UNHCR dat :

(...) (UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, <https://www.refworld.org/docid/519blfb54.html> blz.66-67).

Verzoeker stelt dat hij verliefd was met I. (...) en dat dit liefde niet gestopt heeft met de pauze waarin hij terug ging naar zijn dorp. Voor hem, heeft hij nooit de duur van de relatie tellen. Hij heeft het best gedaan om een duur te geven, maar dit was moeilijk voor hem. des ter mee ze een eigenaardige relatie hadden.

Ten derde, stelt het CGVS dat andere aspecten van zijn relatie met I. (...) niet overtuigen (bestreden beslissing, blz.4) :

(...)

Verzoeker stelt dat hij nooit met I. (...) over de homoseksualiteit in diepe sprak omdat het een vreemd was voor hem gezien de context in Afghanistan. Hij weet dat hij de eerste vriend van hem was (NPO, blz.16). Het CGVS heeft het gesloten context in Afghanistan niet in rekening genomen.

4.1.2.5 De ontdekking van de relatie

Het CGVS stelt dat :

(...)

(Bestreden beslissing, blz .4)

Verzoeker stelt dat hij terug naar zijn kanten is gegaan om zijn spullen te gaan houden en heeft daarna besloten Afghanistan te verlaten. Het is belangrijk in gedachten te houden dat hij toen nog erg jong was. Alles ging zeer snel en verzoeker is heeft dan ook besloten te verlaten.

2.6. De bewustwording van de homofobie in de Afghaanse samenleving

Volgens het GCVS :

(...)

Verzoeker stelt dat hij inderdaad de homofobie in twee fasen is tegengekomen.

Eerst heeft hij het in zijn familiekring ontmoet als zijn vader hem slag omdat hij A. (...) aan de achterste had aangeraakt (NPO, blz.11, 13). Daarna heeft hij in de achtste graat de homofobie in de hele Afghaanse maatschappij verspreid is.

De beoordeling van het CGVS kan niet gevolgd worden en moet verworpen zijn.”

Daarna voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en over de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie.

Hij is wat dit betreft vooreerst van mening dat de adjunct-commissaris een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gedaan van de beschikbare informatie.

Hij wijst tevens op zijn risicoprofiel en licht toe dat hij als “*een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*” door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Daarnaast wijst hij op zijn vrees in verband met “*verwestering*”. Hij zou immers als verwesterd beschouwd kunnen worden “*omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft*”. Daarbij voert hij een omstandig theoretisch betoog over daden en gronden van vervolging.

Verzoeker stelt vervolgens te vrezen voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan, wat hij uitgebreid toelicht.

Tot slot voert verzoeker nog een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kapisa. Voor hem is het duidelijk dat (i) de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verzamelde informatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd heeft en dat (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa zeer onstabiel en onveilig is. Een terugkeer naar zijn district acht hij niet mogelijk.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) na onderzoek van alle feiten die hij heeft aangehaald en van alle elementen in het dossier blijkt dat hij geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet loopt nu (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij homoseksueel is zodat dit element geen basis vormt voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, (ii) het CGVS in zijn eerste verzoek al concludeerde dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban, welke beoordeling werd bevestigd door de Raad, en hij in dit verzoek geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op deze geloofwaardigheidsbeoordeling, zodat ook zijn verklaringen over zijn talibanproblemen geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming en (iii) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou

kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoeker de problemen met de taliban die hij in zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, met name dat de taliban hem verdachten van spionage en hem twee keer hadden vastgehouden. Hij voegt daaraan toe dat hij homoseksueel is en ook daardoor problemen kende in Afghanistan.

Wat betreft verzoekers problemen met de taliban, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“In uw eerste verzoek concludeerde het CGVS al dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV. U brengt in dit verzoek geen elementen aan die een ander licht werpen op deze geloofwaardigheidsbeoordeling, zodat ook uw verklaringen over uw talibanproblemen geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ter staving van zijn homoseksualiteit legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een fotokopie voor van een foto waarop hij met I. te zien zou zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map ‘Voorgaand verzoek’, stuk 5, map met ‘documenten’). Zo kan worden aangenomen dat de personen die op deze foto te zien zijn verzoeker en zijn vriend I. zijn, dan kan hun homoseksuele geaardheid hieruit niet worden afgeleid. De loutere omstandigheid dat twee personen poseren waarbij de ene persoon achter de andere staat en zijn armen op de schouders van de andere legt, toont zulke geaardheid niet aan. Hoe dan ook kan aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat erop wordt afgebeeld.

Uit het voorgaande blijkt dat de door verzoeker neergelegde foto niet volstaat om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde foto, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident en erg persoonlijk is. Echter, indien de kandidaat-vluchteling geen (voldoende) bewijs kan verschaffen aangaande zijn seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen

van de kandidaat-vluchteling. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopng worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoon, waar verzoeker *in casu* niet in slaagt.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds in grote mate is aangetast doordat hij in het verleden bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn vluchtmotieven. Zo werden zijn verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aflegde over zijn problemen met de taliban zowel door het CGVS als door de Raad over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden. Hoewel deze beoordeling vaststaat, herhaalt verzoeker deze verklaringen in zijn tweede verzoek om internationale bescherming (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 5 en 7). Dat verzoeker in zijn huidige verzoek blijft vasthouden aan iets dat niet geloofwaardig bevonden werd, tast zijn algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast verwijt de adjunct-commissaris verzoeker over deze problematiek niet te hebben gerept in zijn eerste verzoek om internationale bescherming:

“Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij van meet af aan alle elementen die relevant zijn voor zijn verzoek zou aanbrengen bij de bevoegde instanties. Gevraagd waarom u dit element niet aanbracht in uw eerste verzoek, zegt u dat u bang was dat uw familie dit te weten zou komen (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe het komt dat u het nu wél durft te vertellen, zegt u dat er u bij de DVZ verzekerd werd dat deze informatie vertrouwelijk zou behandeld worden (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat dit ook in uw eerste verzoek om internationale bescherming het geval was, zegt u dat u niet wist dat deze informatie vertrouwelijk behandeld zou worden (CGVS, p. 15), wat geen steek houdt gezien u ook toen op de vertrouwelijke behandeling van uw verklaringen werd gewezen (verklaringen eerste verzoek CGVS, 27 september 2018, p. 2). U stelt nog dat u toen nieuw was in België en dat uw broer uw post beheerde (CGVS, p. 15). Ook deze opmerking kan het achterhouden van essentiële informatie voor uw verzoek niet op afdoende wijze rechtvaardigen. In uw huidige verzoek laat u immers uw post bezorgen op het adres van uw advocaat (CGVS, p. 4, p. 15). Daarnaast blijkt u per mail te kunnen communiceren met het CGVS. Ook in uw eerste verzoek had u dergelijke maatregelen kunnen nemen om ervoor te zorgen dat u alle elementen kon aanbrengen zonder uw broer hiervan op de hoogte te brengen. Ook dit element tast uw algemene geloofwaardigheid aan.”

Verzoeker herhaalt dat hij bang was dat zijn familie zijn seksuele geaardheid te weten zou komen. Hij wijst erop dat zijn familie zeer conservatief was en dat hij in een religieuze en gewelddadige familiecontext leefde. Hiermee verklaart hij evenwel niet waarom hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet vertelde over zijn geaardheid en tijdens zijn tweede verzoek wel, terwijl hem tijdens beide verzoeken werd gewezen op de vertrouwelijke behandeling van de informatie die hij zou geven. De algemene informatie die verzoeker citeert over de gesloten Afghaanse maatschappij en de sociale taboes rond homoseksualiteit in Afghanistan doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker stelt ook nog dat hij *“bang was om over zijn homoseksualiteit te spreken tijdens het eerste verzoek, vanwege zijn individuele geschiedenis”*, doch laat na dit nader toe te lichten, zodat hij ook met dit vage en summiere betoog geen verheldering verschaft voor het nalaten om in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming over de problematiek van zijn homoseksuele geaardheid te spreken.

Daarnaast herhaalt verzoeker dat hij post krijgt bij zijn twee broers die in België wonen en die zijn post voor hem lezen nu zij Nederlands spreken en lezen en hij niet. Hij stelt bang te zijn dat zijn broers zijn seksuele geaardheid te weten komen. Hiermee verklaart hij dan weer niet waarom hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn post niet liet bezorgen op het adres van zijn advocaat, zoals hij thans in het kader van zijn tweede verzoek doet.

Dat verzoeker bij zijn aankomst in 2018 niets afwist over België en niet wist *“dat het mogelijk zou zijn dat een maatschappij homoseksuele accepteert omdat hij altijd in een conservatieve maatschappij was”*, betreft een loutere bewering (*post factum*). De Raad herhaalt dat verzoeker er ook bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming op werd gewezen dat het persoonlijk onderhoud vertrouwelijk is

en dat niets van wat hij zegt aan zijn land van herkomst zal worden gegeven (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2018, p. 2). Dat verzoeker omwille van zijn homoseksuele geaardheid zijn land ontvlucht naar een land waar zijn broers een verblijfsstatus hebben bekomen, terwijl hij bang is dat zijn broers achter zijn geaardheid zouden komen, acht de Raad bovendien niet aannemelijk. Waar verzoeker er ook nog op wijst dat de asielpcedure gekend is als "stressvol", wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert homoseksueel te zijn en omwille hiervan niet meer terug te kunnen naar zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze geaardheid reeds bij de aanvang van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vermeldt, *quod non*.

Waar verzoeker rechtspraak aanhaalt van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waaruit blijkt dat uit het enkele feit dat een persoon niet meteen heeft verklaard homoseksueel te zijn niet de conclusie kan worden getrokken dat hij niet geloofwaardig is, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven – en niet het enkele feit dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet verklaard heeft dat hij homoseksueel is – dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij homoseksueel is. De adjunct-commissaris haalt immers nog verschillende andere elementen aan die de geloofwaardigheid van verzoekers nieuwe verklaringen over zijn seksuele geaardheid aantasten.

Zo stelt de adjunct-commissaris tevens dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde over zijn bewustwording van zijn geaardheid en over zijn relaties. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

"Hiernaar gevraagd, zegt u dat u sinds lange tijd van jongens houdt, maar dat u eerst niet wist wat het precies betekende. Pas sinds uw relatie met I. (...) zou u het geweten hebben (CGVS, p. 10).

U kan echter niet uitleggen wat uw relatie met I. (...) zo anders maakte dan uw eerdere relatie. U zegt aanvankelijk dat u, toen u in uw dorp was, te verlegen was om seksuele daden te doen met een jongen die u leuk vond (CGVS, p. 10). Kort daarna spreekt u zichzelf tegen en zegt u dat u seks had met uw buurjongen A. (...) (CGVS, p. 11). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat voor I. (...) zich niet realiseerde dat u jongens leuk vond. Pas in uw relatie met I. (...) zou u dat beseft hebben (CGVS, p. 12). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid allerm minst uit met dit antwoord. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. U klaart bovendien ook niet uit waarom u met A. (...) niet besepte dat u op mannen viel, terwijl u dit later met I. (...) wel zou hebben beseft (CGVS, p. 10). Gevraagd wat er zo anders was aan uw relatie met I. (...) dat u nu besepte dat u op mannen viel, zegt u enkel dat u voordien klein was en daarna wat groter (CGVS, p. 12), wat niet op afdoende wijze uitklaart waarom u in uw seksuele relatie met A. (...) (CGVS, p. 11) niet besepte dat u op mannen viel, terwijl u dit later met I. (...) wel zou hebben beseft (CGVS, p. 10).

Nog stelt u dat u aanvankelijk dacht dat het normaal was (CGVS, p. 12), wat niet overtuigend overkomt in het licht van uw verklaring dat A. (...) beschaamd was (CGVS, p. 11) en dat u en A. (...) moeite deden om te verbergen dat jullie seks hadden in de tuin (CGVS, p. 17-18). Daarop gewezen, zegt u dat u na uw eerste seksuele daad met A. (...) dacht dat het normaal was, maar dat uw gevoelens daarna veranderden (CGVS, p. 12). Dit klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling wordt gezet.

Ook over uw eerste reactie bij uw besef dat u zich tot A. (...) aangetrokken voelde zijn uw verklaringen niet consistent. U verklaart daarover dat u zich blij voelde (CGVS, p. 11), terwijl uw moeder u van kleins af zou hebben geleerd u niet te laten aanraken door anderen (CGVS, p. 15). Gevraagd om dit uit te leggen, herhaalt u dat uw familie u van kindsbeen af wilde aanleren hoe u zich moest gedragen, maar dat u de foute richting koos (CGVS, p. 15). Dit antwoord klaart de aangehaalde inconsistentie niet uit, en doet zo verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.

Daarenboven legt u ook over andere aspecten van uw relatie met A. (...) geen consistente verklaringen af. U verklaart enerzijds dat deze relatie puur gebaseerd was op seksuele aantrekking (CGVS, p. 11). Anderzijds stelt u wel dat u A. (...) altijd zocht in het dorp om bij hem te kunnen zijn en dat u hem verweende met geld en cadeautjes (CGVS, p. 11), en dat uw gevoelens veranderden naarmate u een seksuele relatie aangingen (CGVS, p. 12). Jullie hadden niet alleen seks in de tuin, maar waren ook samen op publieke plaatsen (CGVS, p. 18). Deze laatste elementen wijzen veeleer op een romantische dan op een zuiver seksuele relatie. Deze inconsistentie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie aan.

Nog stelt u dat u A. (...) geld gaf om seks met hem te hebben (CGVS, p. 11), terwijl u daarna stelt dat u met hem ging winkelen en dingen voor hem kocht (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de reacties van

anderen hierop, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u zelf naar de winkel ging en iets kocht, en het dan aan A. (...) gaf (CGVS, p. 18). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, houdt u simpelweg vol dat u alleen naar de winkel ging om iets voor A. (...) te kopen (CGVS, p. 18). U klaart de tegenstrijdigheid niet uit, zodat opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over uw relatie met I. (...) overtuigen uw verklaringen niet. U verklaart dat jullie eerst gewone vrienden waren, waarna u hem vertelde dat u hem leuk vond (CGVS, p. 16). Gevraagd wat maakte dat u hem dit durfde te vertellen, zegt u dat jullie samen een film keken en dat u hem begon aan te raken aan het gelaat en de lippen en dat u dicht tegen hem aan schoof (CGVS, p. 19). Gezien u uw relatie met I. (...) vanaf de tiende graad situeert (CGVS, p. 19) en u al sinds de achtste graad zou hebben geweten dat relaties tussen mannen niet aanvaard worden in Afghanistan (CGVS, p. 14, p. 15), is het weinig aannemelijk dat u hem zomaar zou durven beginnen aanraken. Gevraagd hoe het komt dat u dit durfde, zegt u dat jullie samen een film keken. U herhaalt de plaatsen waar u hem aanraakte en zegt dat I. (...) niets zei (CGVS, p. 19). Dit antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet op afdoende wijze uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze relatie op losse schroeven wordt gezet.

Nog zijn uw tijdsaanduidingen bij deze relatie niet consistent. U verklaart aanvankelijk dat u vanaf de tiende graad een twee jaar durende relatie had met I. (...) (verklaring volgend verzoek DVZ, 4 januari 2021, punt 16; CGVS, p. 19). Gezien u afstudeerde van de twaalfde graad in 2013 of 2014 (CGVS, p. 5), moet uw relatie met I. (...) ongeveer van 2011 of 2012 tot 2013 of 2014 hebben geduurd. Toch situeert u uw problemen kort voor uw vertrek (CGVS, p. 9, p. 19-20) en u bevestigt dat u vertrok in de lente van 2016 (CGVS, p. 7). Op deze inconsistentie gewezen, zegt u dat u na uw afstuderen van de twaalfde graad ongeveer één of anderhalf jaar thuis bleef door gezondheidsproblemen (CGVS, p. 19). U zou immers zwaar mishandeld zijn geweest door de taliban (CGVS, p. 5). Daarna keerde u terug naar Kabul en hervatte u uw relatie (CGVS, p. 19). Om te beginnen kon er al geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban, zodat deze ook geen verklaring kunnen bieden voor bovenstaande inconsistentie. Daarnaast mag verwacht worden dat u uw relationele pauze van één of anderhalf jaar vermeld zou hebben toen u gevraagd werd hoe lang u een relatie had met I. (...). Dat deed u echter niet (CGVS, p. 19), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast wordt. Bovendien stelt u dat u en I. (...) in 2015 betrappt werden en dat u meteen het land verliet (verklaring volgend verzoek DVZ, 4 januari 2021, punt 16), terwijl u vertrok in de lente van 2016 (CGVS, p. 7). Daarop gewezen, zegt u dat u naar huis ging nadat uw relatie ontdekt werd. In uw dorp zou u meegenomen zijn door de taliban en nog een maand door hen vastgehouden zijn (CGVS, p. 19). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de talibanproblemen, biedt dit antwoord geen verklaring voor de aangehaalde inconsistentie. Deze inconsistenties in uw tijdsaanduidingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met I. (...).

Ook over andere aspecten van uw relatie met I. (...) overtuigen uw verklaringen niet. Gevraagd hoe I. (...) zich bewust geworden was van zijn aantrekking tot mannen, antwoordt u naast de vraag door te zeggen dat jullie eerst vrienden waren en dan een relatie begonnen (CGVS, p. 16). U weet niet of I. (...) daarvoor al aangetrokken was tot jongens of mannen en hebt nooit met hem gepraat over de ontdekking van zijn geardeheid (CGVS, p. 16). Daarnaast stelt u dat u zelf 's nachts tot god bad om u kracht te geven om te stoppen met uw relatie. Overdag kon u echter niet weerstaan aan I. (...) (CGVS, p. 13). U hebt geen idee of I. (...) soortgelijke gedachten of gevoelens had en hebt hier evenmin over gepraat met hem (CGVS, p. 14). Gezien u verklaart dat u gedurende enkele jaren (CGVS, p. 19) een intieme liefdesrelatie had met deze persoon (CGVS, p. 13), en gelet op het gegeven dat relaties tussen mannen niet aanvaard zijn in Afghanistan en dat u zich daarvan bewust was (CGVS, p. 14, p. 15), is het niet aannemelijk dat jullie hier nooit over zouden hebben gesproken. Uw opmerking dat u geen probleem wilde in uw relatie (CGVS, p. 16) kan deze onaannemelijkheid niet op afdoende wijze uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met I. (...) nogmaals ondermijnd.

Nog zijn uw verklaringen over de gevolgen van uw ontdekking van uw relatie niet geloofwaardig. U stelt dat u en I. (...) samen bij het schoolhoofd moesten komen. Die vertelde jullie dat jullie 's anderendaags opgepakt zouden worden door de overheid (CGVS, p. 19-20). Bovendien was u enkele jaren eerdere getuige geweest van hoe de inlichtingendiensten een jongen mishandelden omdat hij een relatie had gehad met een andere jongen (CGVS, p. 14). Dat jullie dan na het verlaten van het kantoor van het schoolhoofd zonder enige overleg elk naar jullie kamer zouden zijn gegaan (CGVS, p. 20) en dat u niet op de hoogte bent van zijn lot (CGVS, 20), is niet aannemelijk. Ook dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met I. (...)."

Verzoeker meent dat er geen tegenstrijdigheden zijn. Hij licht toe dat (i) uit zijn verklaringen naar voren komt dat hij zich als kind al aangetrokken voelde tot jongens, maar zich pas door zijn relatie met I. realiseerde dat hij van een man kon houden en verliefd kon zijn en dat (ii) zijn relatie met A. een eerste ontdekking was die gericht was op seksuele ervaringen en dat hij toen nog maar 13 jaar oud was. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit een ander licht werpt op het gegeven dat verzoeker aanvankelijk

verklaarde dat hij voor zijn relatie met I. te verlegen was om voor seksuele daden te gaan, terwijl hij kort daarna daarmee volledig in tegenstrijd verklaarde dat hij seks had met zijn buurjongen A. (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 10-12). Evenmin verduidelijkt verzoeker met dit summiere betoog wat er anders was aan zijn relatie met I., waardoor hij zich toen wel realiseerde dat hij van mannen kon houden, terwijl hij dat in zijn eerdere seksuele relatie met A. niet beseftte. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, legt hij allesbehalve nauwkeurige en doorleefde verklaringen af over de ontdekking van zijn homoseksualiteit en zijn persoonlijke ontwikkeling, zoals blijkt uit het voorgaande. Dat de ontdekking van homoseksualiteit een complex proces is dat zelfs voor volwassenen moeilijk te verklaren is en dat er een verscheidenheid van mogelijke ervaringen bestaat, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker stelt nog dat hij zich tijdens zijn eerste relatie, met A., niet bewust was van de problemen die hij daarmee kon krijgen en dat hij daarna, nadat hij werd geslagen door zijn vader toen deze de relatie had ontdekt, begreep in welke familiale context hij leefde en dat een dergelijke aantrekking door zijn familie niet werd aanvaard. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe deze uitleg te verenigen valt met verzoekers verklaringen dat A. een beetje beschaamd was nadat ze seks hadden en dat hij en A. moeite deden om te verbergen dat zij seks hadden (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 11 en 17-18).

Waar verzoeker betoogt dat hij heeft geduid dat hij zich ondanks zijn familiecontext zeer goed voelde na zijn relatie met A. en dat dit gevoel "*gebonden*" is met het feit dat hij zich tot hem aangetrokken voelde, verklaart hij nog steeds niet hoe het komt dat hij en A. elkaar seksueel aanraakten en dat hij daar meteen blij mee was, terwijl zijn moeder hem "*van kleins af aan*" leerde dat hij zich door niemand mocht laten aanraken (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 15). Waar verzoeker het betreurt dat de *protection officer* van het CGVS niet de moeite heeft genomen om uit te zoeken waarom hij zich zo op zijn gemak voelde en meent dat hij hierover verder moest worden ondervraagd, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen.

Over zijn relatie met A. stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat dit geen romantische relatie was en dat het feit dat ze samen op publieke plaatsen gingen gelinkt is met het feit dat ze in dezelfde buurt wonen. Hij meent dat hieruit niet mag worden afgeleid "*dat het eerder een liefdesrelatie zou zijn*". Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat hij ook verklaarde dat hij A. altijd zocht om met hem te zijn, om hem te vinden in het dorp en altijd bij hem te zijn (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 11). Het gaat dus om meer dan louter op publieke plaatsen samenzijn omdat ze in dezelfde buurt wonen. Aldus werpt verzoeker geen ander licht op de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistentie in zijn verklaringen.

Verzoeker merkt ook op dat hij zijn verklaringen over het geld dat hij aan A. gaf niet heeft veranderd en dat zijn verklaringen over het shoppen zo moeten worden gelezen "*dat ze samen gingen om iets te kopen maar dat alleen hij in de winkel ging om te betalen*". Hiermee legt hij in wezen een derde verklaring af die tegenstrijdig is met zowel zijn eerste verklaring dat ze samen gingen shoppen als met zijn tweede verklaring dat hij naar de winkel ging, alleen, en dingen kocht en die dan aan A. gaf. Deze derde verklaring valt bovendien moeilijk samen te lezen met zijn verklaring dat hij soms als ze speelden iets aan A. gaf (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 18). Het hoeft geen betoog dat het afleggen van alweer een nieuwe verklaring, zonder deze te staven aan de hand van enig (begin van) bewijs, niet ernstig is.

Over zijn relatie met I. stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het heel waarschijnlijk is "*dat je gevoelens ontwikkelt voor een vriend*" en om te proberen de persoon te benaderen "*als de gelegenheid zich voordoet en het voelt alsof de tijd rijp is*". Dit betoog getuigt evenwel van een volstreekte negatie van de homofobe samenleving in Afghanistan en doet ervan blijken dat verzoeker zich totaal niet bewust is van de mogelijke gevaren die hij loopt wanneer zijn geaardheid in dergelijke samenleving aan het licht komt.

Wat betreft de inconsistenties in zijn tijdsaanduidingen, wijst verzoeker erop dat de kennis van exacte kalenderdata een cultureel concept is dat niet voor de hele wereld geldt. Er wordt hem in de bestreden beslissing evenwel nergens verweten dat hij geen “*exacte kalenderdata*” opgeeft. Wel wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat hij verklaarde dat hij vanaf de tiende graad een twee jaar durende relatie had met I., die gezien zijn afstuderen in 2013 dus ongeveer van 2011 of 2012 tot 2013 of 2014 moet hebben geduurd, terwijl hij zijn problemen kort voor zijn vertrek in de lente van 2016 situeert. Dat verzoeker de duur van zijn relatie nooit geteld heeft, verschoont deze inconsistentie niet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij “*verliefd was met I. (...) en dat dit liefde niet gestopt heeft met de pauze waarin hij terug ging naar zijn dorp*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien tegenstrijdig is met zijn verklaring dat hij, toen hij één tot anderhalf jaar thuis was omwille van gezondheidsproblemen, geen relatie had met I. en dat, toen hij terugkeerde naar school, hun relatie opnieuw begon (adm. doss., stuk 5, map ‘Voorgaand verzoek’, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 19).

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat hij nooit diepe gesprekken voerde met I. over homoseksualiteit omdat het voor hem, “*gezien de context in Afghanistan*”, vreemd was, herhaalt de Raad dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Verzoeker slaagt hier duidelijk niet in. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht “*de context in Afghanistan*” zou toelaten om gedurende enkele jaren een intieme homoseksuele liefdesrelatie te hebben, doch niet dat partners in zulke relatie diepe gesprekken zouden voeren over de bewustwording van hun aantrekking tot mannen. Dat verzoeker weet dat hij de eerste vriend van I. was, doet geen afbreuk aan het gebrek aan doorleefdheid van zijn verklaringen over zijn homoseksuele relatie met deze man.

Wat betreft de gevolgen van de ontdekking van zijn relatie met I., stelt verzoeker dat hij terug naar zijn kamer is gegaan “*om zijn spullen te gaan houden*” en daarna heeft besloten om Afghanistan te verlaten, dat hij nog erg jong was en dat alles zeer snel ging. Dat alles zeer snel ging, vindt evenwel geen steun in zijn verklaringen dat hij en I. in 2015 betrapt werden en dat hij in de lente van 2016 vertrok uit Afghanistan. Voorts kan zijn jonge leeftijd ook naar het oordeel van de Raad niet verschonen dat verzoeker niet op de hoogte is van wat er met I. zou zijn gebeurd na het verlaten van het kantoor van het schoolhoofd. Hoe dan ook herinnert de Raad er nogmaals aan dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij homoseksueel is.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Aldus volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze oordeelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de bewustwording van zijn geardeheid en over zijn relaties.

Daarbij komt nog dat ook verzoekers verklaringen over de ontdekking van de homofobie in de Afghaanse samenleving niet consistent zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“*Hiernaar gevraagd, zegt u dat u dit op school ontdekte toen u in de achtste graad zat. Toen werden twee andere jongens die een relatie hadden immers betrapt en ze werden daarvoor bestraft (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u pas toen ontdekte dat de Afghaanse maatschappij geen relaties tussen mannen aanvaardt. Immers, daarvoor al had uw vader u hard geslagen omdat u A. (...) aan zijn achterste had aangeraakt (CGVS, p. 11, p. 14). Hij zou daarbij gezegd hebben dat u oneer over hem bracht (CGVS, p. 11). Dit zou zo'n indruk hebben gemaakt dat u geen relatie met Ah. (...) durfde aangaan, hoewel u zich tot hem aangetrokken voelde (CGVS, p. 12). Hierop gewezen, zegt u dat u na de reactie van uw vader wist dat homoseksuele relaties niet aanvaard zijn in uw regio, maar dat u pas na het incident in de school beseftte dat dit in het hele land zo was (CGVS, p. 15). Dit is echter een zwak antwoord dat de aangehaalde onaannemelijkheid niet op afdoende wijze kan uitklaren, temeer gezien van u de situatie in Kabul zonder meer extrapoleert naar het hele land, maar dit niet deed in Kapisa, zonder daarbij enige uitleg te geven.*”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij “*de homofobie in twee fasen is tegengekomen*”, dat hij het eerst in zijn familiekring heeft “*ontmoet*” toen zijn vader hem sloeg en dat hij daarna in de achtste graad heeft ontdekt dat homofobie in de hele Afghaanse maatschappij verspreid is, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden

beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met een dergelijk betoog doet hij allerminst afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Nog stelt u dat u (pas) in de elfde graad ontdekte wat er in de koran staat over relaties tussen mannen. Sindsdien zou u 's nachts tot god gebeden hebben om kracht om ermee te stoppen. Overdag echter kon u niet weerstaan aan I. (...) (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u zich daarbij voelde, zegt u dat I. (...) uw klasgenoot was en dat u van hem hield. U kon zich niet controleren (CGVS, p. 13). U beantwoordt de gestelde vraag niet. Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u dat u dat u voelde dat het niet juist was om te doen, maar dat u zich niet kon controleren (CGVS, p. 13). Met dit antwoord herhaalt u welke gedachten u had, maar slaagt u er niet in uw gevoelens hierbij te verduidelijken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in het gedrang brengt.

Ook over de bekendheid van uw beweerde seksuele geaardheid zijn uw verklaringen niet consistent. Zo stelt u eerst dat er niemand in Afghanistan weet dat u op mannen valt (CGVS, p. 16), terwijl u later zegt dat er veel mensen in Kabul weten over uw relatie [met I. (...)] (CGVS, p. 21). Deze tegenstrijdigheid draagt eens te meer bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze in de bestreden beslissing concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij homoseksueel is. Nu verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt, wijst hij niet dienstig op de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad, waaruit voortvloeit dat het niet kan worden aanvaard dat hij bij zijn terugkeer in Afghanistan gedwongen wordt om zijn homoseksualiteit in het geheim en in voortdurende angst te beleven om problemen te voorkomen, nu dit in strijd zou zijn met de meest fundamentele vrijheden. Evenmin wijst hij dienstig op informatie van UNHCR waaruit kan blijken dat individuen met verschillende seksuele geaardheden en/of genderidentiteiten in Afghanistan een risicoprofiel hebben.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn risicoprofiel als *“een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa”* waardoor hij door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij haalt een vrees aan wegens *“verwestering”* omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet

hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het

leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker is een Afghaanse man van 27 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen heeft verlaten in de lente van 2016 (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 7). Hij was dus 20 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (*ibid.*, p. 6) zodat, bij gebrek aan elementen die

hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 5, map 'Voorgaand verzoek', stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die vijf jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem verdachten van spionage en hem twee keer hadden vastgehouden, dat hij zijn homoseksuele geaardheid – en daaraan gerelateerde problemen en vrees – niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het

licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, doch de Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 13 februari 2023 neergelegde aanvullende nota).

In zoverre verzoeker de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten een "Fact-Finding Mission" naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheids situatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft

aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN